

Arrest

nr. 115 760 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 1 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 5 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indienen. Deze aanvraag wordt op 29 mei 2012 ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij

deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 23 april 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.3. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A., R. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29.01.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers in de synthesememorie de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht.

De middelen worden als volgt toegelicht:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1332, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Op 01.02.2013 werd de medische regularisatieaanvraag ongegrond verklaard door de tegenpartij aangezien het medisch dossier van verzoeker niet zou toelaten het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens,

zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 D v United Kingdom)

De tegenpartij meent dat uit de bewoordingen van art 9ter V.W. zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding duidelijk zou blijken dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hierbij wordt verwezen naar de strenge principes die het Hof in medische zaken hanteert in het arrest N. vs. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008.

Verzoeker deelt op haar beurt mee dat de tekst van art 9ter, §1, eerste lid V.W. geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is en stelt dat de wetgever aan de tegenpartij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de tegenpartij.

Dienaangaande verwijst verzoeker naar het arrest van 27 november 2012, nr 92.258 in de zaak 105 126 / III van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin in diezelfde zin beslist werd en waarin volgende principes werden vastgesteld:

– Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

– Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 blijkt dat art. 9ter V.W. betrekking heeft op vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

– Dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding moeten kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of van verblijf te weten:

- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven
- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit
- de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

– Dat hieruit volgt dat de tekst van art 9ter, §1, eerste lid V.W. geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is of met andere woorden of er een risico is op overlijden, aangezien de wet nog twee andere hypothesen voorziet.

– Dat aldus de wetgever aan de tegenpartij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de tegenpartij die enkel verwijst naar een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Dat uit de bestreden beslissing eventueel mag blijken dat de aandoening van verzoeker geen onmiddellijk risico inhoudt voor het leven, maar dat er echter niet uit mag blijken of de aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat de motivering door de DVZ niet kan weerhouden worden.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

3.4. Het kernbetoog van de verzoekers bestaat erin dat de gemachtigde in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel heeft gemotiveerd dat de aandoening van de eerste verzoeker geen onmiddellijk risico inhoudt voor het leven, maar niet heeft onderzocht of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

3.5. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 29 januari 2013, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de ingediende standaard medische getuigschriften van verzoekers in overweging genomen heeft. Het medisch advies dat gericht is aan de eerste verzoeker luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.04.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

*Hiervoor maak ik gebruik van de volgende **bijgevoegde medische stukken**:*

- Verslag (d.d. 16/11/2011) met laboresultaten en protocol radiologie, van een consultatie op spoedgevallen bij dr. C. waaruit blijkt dat betrokkene gestegen leverenzymen heeft en hepatitis C. Als therapie wordt gevraagd het alcoholgebruik te stoppen;*
- Verslag (d.d. 2/4/2012) met een uitslag bloedname, van een consult bij dr. P. waaruit blijkt dat de hepatitis C behandeling kan worden opgestart;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 2/4/2012) ingevuld door dr. R., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene hepatitis C genotype 2 heeft. Hij wordt vanaf 20/04/2012 behandeld met Peginterferon en ribavirine voor een totale periode van 6 maanden;*
- Medisch attest (d.d. 2/4/2012) ingevuld door dr. R. waaruit blijkt dat betrokkene hepatitis C heeft.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 43-jarige man een hepatitis C had waarvoor hij in april 2012 een zes maand durende behandeling startte. De behandelingsduur is inmiddels verstreken.

Er kan niet langer een aandoening worden weerhouden. De aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten houdt niet langer een risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

3.6. Steunend op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat bij de eerste verzoeker geen aandoening meer kan worden weerhouden. Uit een door de verzoekers voorgelegd medisch attest van 2 april 2012 blijkt dat de eerste verzoeker in april een zes maand durende behandeling tegen hepatitis C startte, waarvan de behandelingsduur inmiddels verstreken is. Vervolgens wordt in het medisch advies gemotiveerd: *"De aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten houdt niet langer een risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene."* In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden werd in de bestreden beslissing dan ook wel degelijk gemotiveerd omtrent een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste verzoeker.

3.7. Daargelaten de vraag of het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die *'een reëel risico inhouden voor het leven'* en artikel 3 van het EVRM, betwisten noch weerleggen de verzoekers in hun synthesesmemorie de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat uit het medisch dossier blijkt dat voor de eerste verzoeker niet langer een aandoening kan worden weerhouden.

Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding of dat een ernstige ziekte over het hoofd werd gezien.

3.8. *In casu* betwisten en weerleggen verzoekers niet op ernstige en concrete wijze dit motief. Nu zij dit niet doen, verduidelijken zij niet welk belang zij hebben bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van de eerste verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst. Waar een behandeling reeds is afgelopen of waar uit het dossier de noodzaak aan een medische behandeling niet blijkt, kan alleszins niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is dat *in casu* niet nog eens werd nagegaan of een behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig betogen dat de ambtenaar-geneesheer een verder onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van de eerste verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst diende te voeren, gelet op het feit dat uit het medisch dossier blijkt dat geen aandoening meer kan weerhouden worden.

3.9. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze door de ambtenaar-geneesheer werd geoordeeld dat de aangehaalde medische elementen niet langer kunnen weerhouden worden en dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Aldus tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze de aanvraag ongegrond heeft verklaard, daar het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES